

T-OETERTOE*

TIJDSCHRIFT VOOR & DOOR MENSEN MET GEDULD

25 jaar Klimop
Feestnummer!

*HET DOET ERTOE

Jaargang 2 - lente 2019

T-oetertoe is een tijdschrift voor & door mensen met geduld in & om het Psychiatrisch Ziekenhuis Duffel

redactieadres

Stationsstraat 22c
2570 Duffel
T: 015 30 41 73
toetertoe@emmaus.be

hoofdreducteur Goedele Miseur
redactie Ingrid Moerman, Christine Selleslagh, Ellen Schoenmakers

foto's Klimop, Goedele Miseur
cartoon Verli **ontwerp en opmaak** Christine Selleslagh **druk** Printdeal.be

verantwoordelijk uitgever
Katrien Henderickx,
directeur zorgdepartement

Psychiatrisch Ziekenhuis Duffel
Stationsstraat 22c
2570 Duffel
www.pz-duffel.be

Deze voorziening maakt deel uit van de vzw Emmaüs

*T-oetertoe. Het doet ertoe.

De titel van dit blad verwijst naar de wortels van de naam. In 2014 ontstond in Noorwegen 'What matters to you'. Andere Europese landen pikten het initiatief intussen ook op. Zorgverleners zetten zich in om ieder jaar op 6 juni – maar hopelijk niet alleen op die ene dag – extra aandacht te besteden aan de kleine dingen die voor een zorgvrager het verschil kunnen maken.

Warme en kwaliteitsvolle zorg focust op wat écht belangrijk is voor mensen. Op wat ertoe doet. Daar wil dit blad toe bijdragen, met bemoedigende en inspirerende verhalen en portretten.

T-oetertoe dus.

Een tijdschrift voor en door mensen met geduld. Etymologisch gaat het woord 'patiënt' terug op het Latijnse 'patientia': volharding, geduld. De lezers van T-oetertoe weten wat dat betekent. Het leven heeft van hen (en van hun omgeving) een flinke portie geduld gevraagd. En doet dat misschien nog.

Een kwarteeuw Klimop

De hit "Can you feel the love tonight?" moet de collega's inspiratie gegeven hebben om net op 14 februari 1994 een werking te starten die er 25 jaar later nog staat. En daar mogen we even bij stilstaan. Stilstaan in een tijd waar alles snel, sneller, snelst gaat en liefst ook anders en vernieuwend.

Terecht trots

Wie op Klimop meewerkt aan de activiteiten heeft er soms al een heel parcours opzitten. Figuurlijk omdat men na een periode van ziekte wenst deel te nemen. Letterlijk omdat wie meewerkt op Klimop soms van ver komt om er te geraken. Duffel is niet bepaald het centrum van het land, dus chapeau voor alle pendelaars om zo talrijk aanwezig te zijn, ook als het eens een keer minder goed gaat.

Afdeling x 3

Wie aan Klimop denkt, denkt aan volk. Veel volk. Tussen de gezellige bedrijvigheid door zoeken een 90-tal medewerkers elke week hun plaatsje. Welke achtergrond van ziekte er is of is geweest. De verdraagzaamheid naar elkaar toe is groot en dat siert Klimop.

Merciekes

Al 25 jaar is het een plek van elkaar ontmoeten en er mogen zijn. Ik hoop dat deze "special edition" van T-oetertoe een blik werpt op het "leven zoals het is in Klimop" en dient als een dikke dankjewel aan al onze medewerkers, ons team en onze leveranciers die het werk aanleveren dat op Klimop verwerkt wordt. Ikzelf hing op 14 februari 1994 rond in het derde leerjaar van de basisschool Sint-Ursula in Lier, momenteel beter bekend als basisschool Klimop #zoiets van "meant to be"?

Ellen Schoenmakers

Hoofdverantwoordelijke DAC Klimop

Klimop is een dagactiviteitencentrum (DAC) dat de professionele en maatschappelijke integratie van personen met een (arbeids)beperking probeert te bevorderen. Klimop richt zich op volwassenen met een gestabiliseerde psychiatrische problematiek waarvan de voltijdse opname is afgerond. Tijdens de laatste twee weken van opname kan je naar Klimop komen om de overgang naar ontslag te vergemakkelijken. In overleg met de verwijzende afdeling kan de overgangsperiode uitzonderlijk langer zijn als dit je herstelproces ten goede komt. Op Klimop is er geen sprake van patiënten, maar van medewerkers.

De werking

De werking is niet gericht op behandeling, maar op het aanbieden van licht werk, educatieve activiteiten, ontspannende bezigheden en ontmoeting tussen mensen. Dit aanbod is hetzelfde voor iedere medewerker, maar kan aangepast worden aan de individuele noden, interesses en mogelijkheden. De bedoeling is de medewerker te steunen in zijn zelfredzaamheid, zelfvertrouwen, sociale contacten, structuur en dagbesteding.

Wie kan bij Klimop terecht?

Klimop staat open voor volwassenen met psychische en/of sociale problemen en een (arbeids)beperking. Klimop is zinvol voor mensen die baat hebben bij een gestructureerde dagbesteding in een rustige omgeving.

Wat is het doel van Klimop?

Klimop wil kansen bieden op verschillende gebieden. Zo tracht Klimop je de gelegenheid te geven jouw zelfstandigheid te bewaren of te vergroten en ervoor te zorgen dat je je zelfvertrouwen en eigenwaarde kan herontdekken. Op Klimop kan je een sociaal netwerk vinden van vrienden en collega's, van mensen die elkaar steunen en helpen. Daarnaast bieden we je ook de kans om iets bij te leren, om jezelf nuttig te voelen en om deel uit te maken van de maatschappij.

Inhoud

Ken je
pag. 6-15

Ellen | Celine | Liliane
Carmen | Jan

Ze helpt poëzie
pag. 34-37

Greet

Je veux de l'amour
pag. 16-21

Frank | Sara | Leen

Afternoon tea
pag. 38-39

Gabrielle

Gelezen & goedgekeurd
pag. 22-23

Dirk

De snel klaar hap
pag. 40-41

Patiënt toont talent
pag. 24-33

Bert | Anita | Roel |
Brigitte | Patrick |
Gonda | Jef

Het is mooi geweest
pag. 42-45

Ik hou (niet) van
pag. 46-47

**Het zijn de kleine
dingen**
pag. 58-59

Vraag & antwoord
pag. 48-49

Iris | Dirk

Good practices
pag. 50-55

Hilde | Jan | Sofie

Agenda
pag. 56-57

Ken je

Ellen Schoenmakers Hoofdverantwoordelijke Klimop

Hoe zit je er nu bij?

Niet zo comfortabel als ik zelf zou willen. Mijn rug speelt me op dit moment parten.

Wat wilde je als kind 'later' worden?

Ik wilde al van kleins af aan verpleegster worden. Dat stond blijkbaar in de sterren geschreven.

Van welke kwalijke gewoonte wil je af?

Misschien zou ik wat minder Cola Zero moeten drinken. Ik kijk op televisie al niet meer zo vaak naar stomme feuilletons, dus dat vind ik al een hele vooruitgang.

Wat is je levensmotto?

Er zijn geen specifieke spreuken die ik hoog in het vaandel draag. Daarvoor sta ik allicht te nuchter in het leven. Tegen mijn kinderen zeg ik wel eens: "Doe maar gewoon, dat is al zot genoeg."

Welk boek ligt er op je nachtkastje?

Geen enkel, want ik heb geen nachtkastje. Het is een bewuste keuze om boeken, telefoons... uit de slaapkamer te weren. Maar dat betekent natuurlijk niet dat ik niet lees. Ik hou van luchtige romans. Me door een goed verhaal laten meevoeren, is mijn manier van mindfulness. Op dit moment ben ik bezig in 'Het geheim van mijn man', van Liane Moriarty.

Aan welk project zou je meteen beginnen als tijd/geld geen factor was?

Tijd is vaak de spelbreker. Ik zou me graag verder verdiepen in fotografie. Een webshop in ecologische producten opstarten, lijkt me ook een interessante uitdaging. Als geld geen factor was, trekt rentenieren in het buitenland me wel aan. Op voorwaarde dat het niet te warm is op de nieuwe bestemming, want ik verdraag de zon niet al te best.

Welk goed voornemen kan je maar niet volhouden?

Minder snoepen. Maar Klimop maakt dat niet eenvoudig, want hier wordt vaak getrakteerd. Ik help graag mee aan het wegwerken van de berg zoetheid.

Wat is je beste eigenschap?

Het lukt me aardig om te relativeren. En ik ben behoorlijk positief ingesteld.

Waarom heb je een hekel?

Aan sneeuw. Dat is prachtig voor postkaarten, maar daar stopt mijn liefde voor winterse neerslag. Geen haar op mijn hoofd denkt eraan om ooit te gaan skiën.

Wat zou je redden als je huis in brand stond?

Mijn twee kinderen. Dat spreekt voor zich. Verder ben ik niet zo gehecht aan materiële dingen. Ik zou het veeleer zien als een kans om opnieuw van nul te beginnen.

Wat zit er in je cd-speler?

Helaas zit op dit moment het meeste recente werk van K3 in de cd-speler. Ik ben zelf niet zo veel met muziek bezig, dus laat ik mijn dochters begaan. De radio op de achtergrond volstaat voor mij.

Wat was het meest pakkende moment van je loopbaan tot dusver?

Het afscheid op Karbeel, de afdeling binnen de ouderenspsychiatrie waar ik werkte vóór ik naar Klimop kwam. De collega's van mijn vaste weekendgroep hebben mij heel fijn uitgewuifd. Ik heb altijd een zwak gehad voor de kleur roze. Die bewuste zondag riepen de collega's me naar het staflokaal. In een grote roze doos waren allerlei roze bureau-artikelen gestopt. Ze hadden

een roze cake gebakken in de vorm van een Barbiejurk. Het raakte me dat ze zoveel moeite hadden gedaan voor mijn afscheid. Daar kijk ik met veel warmte op terug.

Een ander pakkend moment was de sluiting van Het Tussenhuis. Dat is me ook bijgebleven, maar dan als een jammer gebeuren. Ik was nog niet zo lang aan de slag als hoofdverantwoordelijke en ik heb daar best wel wat nachten van wakker gelegen. Ik trok me de situatie van de patiënten én van mijn team erg aan. Ik hoopte dat iedereen op een goeie nieuwe plek terecht mocht komen. Die ervaring is op een heel andere manier blijven plakken.

Wat is de belangrijkste les die het leven je heeft geleerd?

Stevige vraag. Ik denk dat het belangrijk is om te blijven geloven in de toekomst, zelfs wanneer het leven stevig uithaalt. Positief blijven helpt op zulke momenten bij het zoeken en vinden van oplossingen.

Hoe laad je je batterijen op?

Die van mijn fiets met de netstroom. Om mijn batterijen te laden, is het goed om af en toe tijd te maken voor mezelf. Dat doe ik door niet alles vol te plannen. Maar ook fietsen van en naar Duffel, is voor mij een dankbare manier om mijn hoofd leeg te maken. Vroeger waren tennis en voetbal fijne uitlaatkleppen. Jammer genoeg lukt het me fysiek niet om op dit moment veel te sporten. Zwemmen en pilates mogen wel, maar die sporten liggen me niet echt. Ik mis het spelelement en de competitiegeest. Lezen helpt ook bij het opladen van de batterijen. En ik laat de digitale prikkels zoveel mogelijk voor wat ze zijn: ik kijk zelden televisie, leg mijn telefoon bewust aan de kant... Afspreken met vriendinnen is een waardevol alternatief.

Wat houdt je 's nachts wakker?

Rugpijn, helaas. Voor het overige echt niet zo veel. Ik slaap meestal gelijk een marmot.

Waar droom je al lang van?

Ik denk niet dat ik al lang van iets droom; dat zal veel te maken hebben met mijn nuchtere kijk op de dingen. Er zijn dingen die ik vooropstel en waar ik werk wil van maken, maar ik heb geen echte bucketlist. Misschien wil ik met het gezin eens rustig tijd maken om op vakantie te gaan. Aangezien mijn partner als zelfstandige werkt, durft dat soms in het gedrang te komen. Maar het is absoluut geen must.

En verder zou ik het wel fijn vinden mocht de regeltjes-maatschappij wat meer aan banden worden gelegd. Alles moet tegenwoordig gemeten en geregistreerd, ook in de gezondheidszorg. De tikklok in het ziekenhuis is daar een schoolvoorbeeld van. Ik droom ervan dat de menselijkheid terug op de eerste plaats mag komen.

Wie mag van jou een pluim krijgen?

Mijn jongste broer en zijn partner. Zij wachten intussen al bijna 7 jaar op een adoptiekindje en hopelijk mogen zij zich in de loop van dit jaar of begin volgend jaar eindelijk papa noemen. Het hele traject is iets waar we als familie in meelevén, maar helaas niets in kunnen overnemen. Hun geduld en instelling is echt bewonderenswaardig!

Ken je

Uit de memoires van Liliane en Celine
Een kwarteeuw Klimop

Er was eens...

We spreken van 1994.

Er is nog geen sprake van zorgprogramma's. Herstelgericht denken bestaat nog niet.

Op de toenmalige revalidatieafdeling werkten drie avontuurlijke vrouwen: Liliane Bruyndonckx, Celine Wyns en Agnes Corsmit. Drie collega's met handen aan hun lijf en veel goesting. Ze vernamen dat dr. Schutyser, de arts van Beschut Wonen (toen Domus), van de directie groen licht had gekregen om te starten met een compleet **nieuw project**. Op dat ogenblik was er nog geen sprake van een duidelijk uitgeschreven opzet of een strak afgebakend kader. De bewoners van Domus bleken een mogelijk doelpubliek, en er zou ingezet worden op **zinnvolle dagbesteding**, structuur en sociaal contact. Meer was er niet geweten. Ondanks de vage contouren van het project, waren de drie dames overtuigd. Daar wilden ze werken! Ze solliciteerden en werden the founding mothers van het latere Klimop. Samen met Bart Dams en dr. Schutyser vormden ze het eerste team. Denkoefeningen maken, gelijkaardige instellingen bezoeken en de concrete koers bepalen. Dat was het prille begin. En natuurlijk het nieuwe kind een naam geven. Even werd er nog aan De Wingerd gedacht, maar uiteindelijk was iedereen gewonnen voor 'Klimop'. **Een plant die met wat ondersteuning nog beter de hoogte ingaat, was een mooi beeld voor de werking van een dagactiviteitencentrum.**

Een vaste stek?

Klimop werd geboren: de kleine ploeg van teamleden werd gehuisvest in gebouw I (tegenover de ingang waar vroeger de postvakken waren). Eindelijk een eigen locatie, eindelijk een duidelijke taak, maar... helaas geen deelnemers omwille van plaatsgebrek. Activiteiten vragen nu

eenmaal om materiaal en ruimte. Terug naar af, en op zoek naar een nieuwe plek.

Congrescentrum de Kleiput bestond nog niet, maar het gebouw stond er natuurlijk al wel. Op de bovenste verdieping had je aan de ene kant de personeelsrefter en aan de andere kant een oude cafetaria. Interessant en vooral... groot. **Klimop kon nu eindelijk een heus activiteitscentrum worden.** In de beginfase waren er zo'n tiental patiënten, vooral van de dagkliniek Arkel. Al vlug breidde zich dat uit tot zo'n 40-tal medewerkers. En allemaal kwamen ze eerst op intake. Het soort werk dat Klimop wilde en kon aanbieden, richtte zich vooral op werk voor externe firma's; zinvol werk waarvan de deelnemers het gevoel hadden dat ze het verschil maakten: herstelwerk van kleren, industriële opdrachten voor Makro, Eurodogs, Malu (textiel), toestellen van drukkerijen waar onderdelen geplaatst moesten worden, inpakken van suikerbonen...

Na een tijdje werd het duidelijk dat de deelnemers zelf ook **creatieve ideeën** en inbreng hadden: zo begonnen ze met wenskaarten,... Sommige activiteiten bleven bestaan, anderen raakten uitgedoofd omdat er geen vraag meer naar was.

De locatie was perfect, maar had één groot nadeel: al het materiaal van die firma's moest steeds met paletten via de lift van de keuken. Je begrijpt de frustratie aldaar.

Na vier jaar kwam er plaats vrij in gebouw 4, het huidige gebouw van Klimop. Ideaal qua indeling, met verschillende lokalen, grote en kleine ruimten, sanitair,...

Klimop kon ondertussen activiteiten aanbieden aan zo'n 60-tal medewerkers. Ook bij de begeleiding was er uitbreiding: Irma, Jan, Maria en

Modest (vrijwilliger) kwamen het team vervoegen. Klimop werd volwassen.

En is dat nog steeds. Op dit moment komen er tussen de 80 en 100 medewerkers over de vloer; draaien er vier vrijwilligers mee en telt het team 12 deeltijdse collega's.

Wat zijn de grootste verschillen ten aanzien van vroeger?

Vrij opvallend is dat de **populatie nu merkkelijk jonger** is, maar ook minder stabiel dan vroeger. Meer en meer heeft het team de indruk dat zij ook aangesproken worden op hun therapeutische inbreng. In dat geval verwijzen ze steeds gericht door. Vroeger waren er ook meer vrouwen dan mannen, terwijl het nu omgekeerd is.

Jullie zijn ongetwijfeld fier op wat jullie gerealiseerd hebben.

Eigen stoef stinkt, zegt de uitdrukking. Maar ja...we zijn wel trots. We zijn vooral fier dat iedereen – medewerkers en teamleden – hier zichzelf kan zijn. En dat iedereen zichzelf opnieuw graag leert zien. We doen alles samen. Er is geen hiërarchie. We overleggen en beslissen zoveel mogelijk in groep wat we wel en niet kunnen doen. Iedereen is begaan met elkaar en er is veel verdraagzaamheid: hartverwarmend.

Toch zijn er waarschijnlijk ook wel knelpunten geweest.

Ja, we zien dat mensen, naar ons gevoel, soms te vroeg worden ontslagen uit de residentiële psychiatrische zorg. Als die mensen dan naar Klimop komen, zijn ze vaak niet klaar voor dit engagement. Dan steekt het therapeutische luik de kop weer op, terwijl we geen therapeutische doelstellingen hebben. We zien dat die mensen zich hier teveel nestelen, omdat er thuis geen sociaal of emotioneel vangnet is.

Zijn er ook leuke anekdotes?

Oh ja, er zijn er zoveel.

We gingen een keertje met twee teamleden en 30 deelnemers naar Brussel, naar Mini-Europa en daarna naar een film in de IMAX. Eerst met de trein tot Brussel-Zuid. Tot daar geen probleem. Een eindstation is een eindstation. Toen kwam de metro... met 30 tegelijk door verschillende deuren... en ja hoor, Murphy was er ook. Toen de metro vertrok, zagen we dat er drie personen nog op het perron stonden. Het gsm-tijdperk bestond nog niet en dan begin je wel te zweten... maar met wat logisch redeneren van de achterblijvers en diegenen die wel op de metro stapten, slaagden we er in om elkaar tijdens het middagedeelte terug te vinden en samen van de film te genieten. De drie achterblijvers hebben Mini-Europa gemist, maar genoten nog rustig van een koffie in het station terwijl ze samen naar een oplossing zochten. Dus ja, we zijn behoorlijk **fier op onze medewerkers**.

Een andere leuke anekdote was toen we voor het biermerk Duvel t-shirts moesten verpakken. Na afloop van de taak misten we één t-shirt. Het was nergens te vinden, niemand had het gezien. Een dag later zagen we een deelnemer met een wit hemd en daaronder (op de rug) de rode letters van Duvel op zijn t-shirt...

Waarom klopt jullie hart nog steeds zo hard voor Klimop?

Na 25 jaar maken we de naam, die we zelf aan deze afdeling hebben gegeven, nog altijd waar. We mogen hier mensen laten opklimmen! De essentie is gebleven.

Carmen De Grave
Psychiater Klimop

Wat is je belangrijkste eigenschap?

Geduld, rust

Wat is je grootste fout?

Ongeduld, uitstelgedrag

Voor welke fouten ben je tolerant?

Een foute keuze te hebben gemaakt, omdat dit iedereen kan overkomen en iedereen een nieuwe kans verdient

Met welk talent was je graag geboren?

Ik ben tevreden met mijn talenten en geniet van de talenten van anderen, zonder de behoefte te voelen zelf over deze talenten te beschikken

Wat is je favoriete activiteit?

Wandelen

Wat is je huidige mentale toestand?

Gelukkig

Wat is voor jou volmaakt geluk?

Samenzijn met familie, tijd hebben om samen te praten, te eten, te wandelen

Waar heb je compleet de pest in?

Drukke, hectische dagen

Wie zou je willen zijn?

Ik ben tevreden met wie ik ben

Waar zou je willen wonen?

Ik ben tevreden met de plek waar ik woon

Wat is je favoriete kleur?

Ik heb vele favoriete kleuren; het hangt ervan af waarvoor die kleur moet dienen

Wat is je favoriete bloem?

Sneeuwkllokje

Wat is je favoriete vogel?

Het is moeilijk om er eentje te kiezen: roodborstje, lijster

Wie is je favoriete auteur?

Jeroen Brouwers

Wie is je favoriete dichter?

Leonard Nolens

Wie is je held?

Mijn echtgenoot

Welk fictiepersonage is je held?

Bij fictiepersonen heb ik geen helden

Wie is je favoriete componist?

Johan Sebastian Bach

Wie is je favoriete schilder?

Egon Schiele

Welke persoon uit de geschiedenis haat je het meest?

Ik voel geen haat voor personen uit de geschiedenis, wel onbegrip en afkeer voor Hitler

Voor welke militaire gebeurtenis heb je ontzag?

Ik kan geen ontzag hebben voor militaire gebeurtenissen

Voor welke ontdekking heb je het meest respect?

Het wiel

Welke eigenschappen waardeer je het meest bij een man?

Zich de gelijke voelen van de vrouw en ook zo communiceren

Welke eigenschap waardeer je het meest bij een vrouw?

Geloof in zichzelf en ambitie

Welke eigenschap waardeer je het meest bij je vrienden?

Écht kunnen luisteren

Hoe wil je sterven?

Omringd door de mensen die ik liefheb

Wat is je motto?

Zolang mensen mogen bezig zijn met kunst, komt het allemaal wel goed

Ken jE

Jan Stuyck

Vrijwilliger in de patiëntenbibliotheek

Je kent hem vast wel, onze vaste bibliothecaris van de patiëntenbibliotheek. Jan zorgt al sinds 2015 dat het uitlenen van onze boeken goed verloopt. Voor Jan is het openhouden van deze bibliotheek het uitkomen van een jeugdroom. Als kind was hij al verzot op boeken en bibliotheken. Toen hij 18 was, wilde hij de kans grijpen om een opleiding tot bibliothecaris te volgen. Door een samenloop van omstandigheden heeft hij dat helaas niet kunnen doen. Hij is dan ook zeer blij en dankbaar dat hij hier deze rol toch kan opnemen. Het **snuisteren en vertoeven tussen boeken vindt hij heerlijk**. Het is telkens thuiskomen in een bibliotheek. Jan is lid van 29 (!) verschillende bibliotheken in gans Vlaanderen. Ontdekken van bibliotheken en reizen ernaar toe is voor hem een ideale bezigheid tijdens de weekends.

Jan is hier in het PZ Duffel niet alleen bibliothecaris, hij heeft ook een unieke taak als gids op het domein. Hij heeft een heel boeiende rondleiding uitgestippeld langs alle gebouwen en geheime plekjes van het ziekenhuis. Jan kan veel interessante weetjes vertellen over de geschiedenis van het domein, van vroeger tot nu. Maandelijks geeft hij zijn **rondleiding** aan de geïnteresseerde stagiairs.

Ook op Klimop is hij sinds 2003 een vaste waarde. Jarenlang heeft hij de lege papieren patiëntendossiers samengesteld. Met de komst van het elektronische patiëntendossier is dit werk weggevalen. Gelukkig mogen er nog dossiers voor ECT samengesteld worden en zorgt hij er mee voor dat de juiste hoeveelheden confituurtjes, choco, en andere klein beleg in zakjes verpakt op de afdelingen kunnen worden bezorgd.

Voor andere 'administratieve taken' draait hij evenmin zijn hand om.

Naast boeken heeft Jan nog een andere passie in zijn leven. Een belangrijke hobby van hem is het verzamelen van wielertuitjes – opnieuw trouwens de realisatie van een kinderroom. Toen hij 14 jaar was, zag hij in het sportmagazine Sport '70 een bladzijde vol wielertuitjes. Hij besliste toen dat hij later ook zo'n verzameling wilde aanleggen. Sinds 1993 heeft hij vele ruilbeurzen afgeschuimd, en zijn collectie telt momenteel 349 tuitjes.

We vroegen aan Jan wat zijn favoriete boek is. Jan leest heel veel, het was dus niet zo eenvoudig om er eentje uit te kiezen. Maar **er is één boek dat al sinds zijn 16 jaar dicht bij hem blijft**. Hij kreeg van zijn vader toen 'Drie kameraden' van Erich Maria Remarque.

'Drie kameraden' is een verhaal over onvoorwaardelijke vriendschap en een tragische liefde. De vlot geschreven roman gaat over drie jonge Duitsers die tijdens WO I samen de loopgraven hebben getrotseerd. Na de oorlog is het moeilijk overleven in de maatschappij, waar veel werkloosheid, dreiging en onrust heerst. Ze zijn hun idealisme verloren, maar ondanks hun meestal cynische houding tekent hun onderlinge solidariteit schril af tegen die achtergrond. Het hoofdpersonage wordt verliefd op een vrouw. Hij wil haar charmeren en het hof maken. Ze krijgen een relatie, maar zij lijdt aan TBC en moet naar een sanatorium. Het is een liefdesverhaal dat al vele mensen heeft ontroerd.

Sara Vermeylen

Ben je nog geen lid van de bib? Kom dan zeker eens langs en laat je begeistere door de liefde voor boeken!
Openingsuren bibliotheek: maandag van 13u-16u & donderdag van 10u-12u.
Vaartaan krijgt Jan hulp van Katrijn waardoor de bib ook open is op dinsdag en vrijdag van 13u-16u.

Je veux de l'amour

'K HEB SUCCES GEKEND, 'K HEB ELLENDE GEKEND, 'K HEB TO

Op een dag vind je de job van je leven...

En dan ben je weg natuurlijk!≠

Frank Van den Broeck ruilde Klimop in voor Mivas

"Van 2011 tot 2017 was ik vier dagen per week medewerker bij Klimop. In de zaal had ik mijn vaste plek bij het semi-industrieel werk, maar in de zomer **lonkte de tuin**. Ik hou van de buitenlucht; ook auto's wassen deed ik graag. Door weer en wind kwam ik met de fiets van Mechelen naar Duffel.

Meer en meer begon ik met de idee te spelen om opnieuw te gaan werken. Hilde Van Zeebroeck, de maatschappelijk werkster van Klimop, heeft contact opgenomen met Mivas. Ze heeft ervoor gezorgd dat ik bij de beschutte werkplaats drie weken stage kon lopen. Het **inpakwerk** lag me en ze waren bij Mivas tevreden over mij. Toen was het even wachten op een vacature, maar op 11 oktober 2017 mocht ik in Rumst als productiemedewerker starten. We moeten stickers, grote kartonnen displays maken, daarin producten plaatsen, en wat afgewerkt is op paletten zetten. Financieel heb ik me een heel stuk verbeterd, ondanks het feit dat ik maar 4/5 werk. Ik ben blij dat ik op donderdag thuis ben, want ik had best wel onderschat hoe zwaar het werkregime uitvalt. Het productietempo ligt hoog en ze verwachten dat je meekunt. Dat maakt dat ik de laatste weken mijn fiets voor de bus heb ingeruild. Na een stevige werkdag zie ik ertegen op om in de winter nog naar huis te trappen.

Soms mis ik de contacten op Klimop wel. En de uitstapjes. We zijn ooit naar Bokrijk geweest, naar de Zoo, op havenbezoek in Antwerpen,... **Dankzij Klimop heb ik plekken bezocht, waar ik anders nooit zou komen. Daar ben ik dankbaar voor!**

DEJUICHINGEN GEHAD, BLOEMEKES, ...

Je veux de l'amour

'K HEB SUCCES GEKEND, 'K HEB ELLENDE GEKEND, 'K HEB TO

Dromen van een Klimopbusje

Sara Vermeylen

“Voor mij is Klimop een warme plek. Ik voel me goed tussen mijn collega's. Het is fijn deel te mogen uitmaken van een team dat oog heeft voor elkaar en geen problemen uit de weg gaat. Daarnaast vind ik het ook een voorrecht om samen te werken met onze medewerkers. Het zijn stuk voor stuk unieke mensen, die heel wat levenswijsheid op zak hebben. Er hangt op Klimop **een oprechte sfeer, waar ik mezelf kan zijn.**

Ik heb toegepaste psychologie gestudeerd en ben mijn loopbaan bij PZ Duffel begonnen bij het wetenschappelijk onderzoek. Daarna combineerde ik dat met een vervanging op Klimop; en wanneer er iemand met pensioen ging, kreeg ik een vast contract. Toen onze twee kinderen er waren, heb ik beslist om deeltijds te werken. Dat betekende dat ik dus één van die twee werkplekken moest opgeven. Ik heb **uiteindelijk gekozen voor de warmte en de verbondenheid van Klimop.** Het contact met mensen was doorslaggevend. Er zijn af en toe momenten waarop ik de intellectuele uitdaging van de andere job mis, maar dat weegt niet op tegen de liefde die ik hier ervaar. Ik zit hier op m'n plek.

Ik draai mee in de begeleiding van het semi-industrieel werk. Het blijft voor mij belangrijk te onderstrepen dat we niet functioneren als een beschutte werkplaats. Iedereen kan hier op zijn tempo en volgens zijn capaciteiten aan de slag; er wordt geen druk gelegd. Mensen moeten met een goed gevoel naar huis kunnen gaan. Dat heeft natuurlijk ook gevolgen voor de contacten met onze leveranciers. Soms halen we een deadline niet. Vroeger zouden we dan zelf langer doorgewerkt hebben, maar nu laten we onze opdrachtgevers

DEJUICHINGEN GEHAD, BLOEMEKES, ...

tijdig weten dat het werk wat meer tijd in beslag zal nemen dan vooraf ingeschat. Dan brengen de meeste leveranciers wel begrip op.

Als er administratieve taken, naast die van Sofie (Somers), liggen te wachten, dan neem ik die ook gemakkelijk voor mijn rekening. Ik denk bijvoorbeeld aan het afnemen van een enquête bij de medewerkers.

Waar ik tegenaan loop?

Ik moet opletten dat ik niet overprikkeld geraak. Ik ben me ervan bewust dat ik me af en toe even moet afsluiten voor de drukte van de zaal. We hebben binnen de contouren van Klimop niet de kans om op een structurele manier individueel te werken. Soms frustreert dat een beetje. Ik kan bij hoge nood eens met iemand een wandelingetje maken op de Finse piste, maar ik heb daar niet dagelijks de ruimte voor. De uitbouw van een mobiel Klimopteam zou ook betekenisvol zijn. Wanneer onze medewerkers om de een of andere reden afhaken, merken we dat het voor sommigen moeilijk is om nadien terug aan te pikken. In zo'n geval zou het goed zijn dat een vertrouwd gezicht hen thuis even kon opzoeken. We hebben immers **een speciale band** met onze mensen. Soms dromen we van een Klimop-busje om huisbezoeken af te leggen en zo onze betrokkenheid nog uitdrukkelijker te expliciteren."

Je veux de l'amour

'K HEB SUCCES GEKEND, 'K HEB ELLENDE GEKEND, 'K HEB TO

Ruimte om in het nu te leven

Leen Van Loy

"Ik heb destijds mijn kandidatuur voor Klimop gesteld, omdat ik geloof in de meerwaarde en het therapeutische effect van deze afdeling. Hier primeert de ongedwongenheid en de menselijkheid en dat vind ik waardevol. De **klemtoon ligt niet op het psychiatrische etiket** dat mensen hebben gekregen. Bij de meeste therapieën ligt de focus net wel op de psychiatrische problematiek. Door hier te komen werken, is het verschil in aanpak me veel duidelijker geworden. Ik heb ook steeds veel waarde gehecht aan ambulante zorg. Als het lukt om mensen in hun vertrouwde omgeving te houden, ben ik daar een groot voorstander van. Een opname gaat soms gepaard met eenzaamheid en met een moeizaam proces van resocialisatie. Als we dat kunnen vermijden, valt dat zeker aan te bevelen. Helaas is het niet altijd mogelijk.

Om de nazorg beter te bepalen kunnen patiënten aan het einde van hun opname al instappen bij Klimop. De observaties die hier gebeuren kunnen richtinggevend zijn. Het betrekken van familieleden bij dat proces is cruciaal. Zij kennen de patiënt vaak veel beter, zowel in de periode van zijn/haar ziek zijn, als daarvoor en daarna. Om goede banden te bestendigen, is het aangewezen familieleden te horen en te betrekken. Uiteraard op voorwaarde dat de cliënt zich daarin kan vinden. **Familie kan een belangrijke schakel zijn in een herstelproces.**

Ik ben als psychiatrische verpleegkundige naar Klimop gekomen om de afdeling medicamenteus te ondersteunen, maar dat aspect van mijn werk is hier intussen minder aan de orde. Ik blijf het niettemin handig vinden om vanuit mijn achtergrond symptomen van ziektebeelden

DEJUICHINGEN GEHAD, BLOEMEKES, ...

tijdig op te pikken. Op die manier kan ik helpen voorkomen dat mensen dieper wegzakken in een crisis en/of opgenomen dienen te worden.

Wat ik hier doe?

Het onderhoud van de tuin is één van mijn taken bij Klimop, maar momenteel zijn er niet zo veel medewerkers die voor dat buitenwerk warm lopen.

Vroeger was er een dagelijks medicatiemoment, dat is intussen herzien. Nu doen Dirk en ik nog enkel insputingen. Ik begeleid mee het semi-industrieel werk, en op vrijdag geef ik **yoga** en volg ik met de geïnteresseerden de actualiteit van de week. Yoga sluit aan bij de aandacht voor beweging, maar wil terzelfdertijd ook een stukje quality time bieden. We leren er om te midden van alle drukte en stress tijd te maken voor onszelf. Eén van de deelnemers bereidt zelf iedere keer een oefening voor en legt ze dan uit aan de anderen. Als ik er eens niet kan zijn, neemt hij de sessie over. De continuïteit is verzekerd. Dat is ronduit fantastisch.

Een tiental mensen neemt iedere week deel aan een sessie rond de **actualiteit**. Dat leidt vaak tot pittige gesprekken. We proberen er telkens iets positiefs uit mee te nemen. Tegelijkertijd wil die vrijdagse 'Actua' er ook voor zorgen dat de deelnemers voeling krijgen of houden met wat er maatschappelijk leeft.

Op Klimop gebeuren ogenschijnlijk geen spectaculaire dingen. Maar je zou eens moeten weten... Ondanks hun rugzak met zorgen en problemen, komen onze medewerkers hier met volle 'goesting' naartoe. Ze vinden betekenis en erkenning. Dat is moeilijk meetbaar en weinig zichtbaar, maar ontzettend belangrijk."

Gelezen & Goedgekeurd

VAN LOOVEREN LEEST DE WACHTER | EEN KWESTIE VAN T

Klimop als ont-moeting

Dirk Van Looveren las het boek 'Een kwestie van tijd' en voelde zich aangesproken door de bijdrage van Dirk De Wachter:

“Mensen die chronisch psychiatrisch ziek zijn en dus langdurige zorg behoeven, zijn niet makkelijk te beschrijven als we ons beroepen op de klassieke psychiatrische diagnoses. (...) Mensen met langdurige zorgvragen zijn eenzaam, verzanden vaak in passiviteit, blijven erg kwetsbaar voor herval en ervaren hun leven vaak als leeg en betekenisloos. Zorg voor deze mensen moet dus, zo denk ik, vooral proberen een antwoord te bieden op deze ‘problemen’ die vaak met elkaar verweven zijn.” (DDW)

Klimop heeft aandacht voor die zorgen en problemen. We focussen niet op de 'grote diagnose', op het etiket dat mensen gekregen hebben tijdens eerdere opnames. Wij willen de klemtoon leggen op actief bezig zijn. Sommige van onze medewerkers zouden nog amper buiten komen, als ze niet naar Klimop konden komen. Hier deelnemen aan de activiteiten heeft en geeft betekenis.

“Het niet-verplicht-welkom, zoals het in een echte thuis hoort, houdt in dat personeel een open en patiëntgerichte houding aanneemt: de verwachtingen en de behoeften van de patiënt staan centraal.” (DDW)

Uit reacties van onze medewerkers blijkt soms hoe beperkt hun sociaal milieu is. Hun collega's op Klimop behoren vaak tot de dichtste naasten, in wie ze vertrouwen stellen. Mensen komen hier soms vroeg toe en vertrekken ook laat,

omdat ze de gezelligheid van Klimop verkiezen boven de misschien eenzame thuissituatie. Als ik hier 's morgens de deur opendoe, zie ik dat als een wezenlijk onderdeel van mijn werk. Het is belangrijk om iedere dag opnieuw die plek te creëren waar mensen zich welkom weten.

“In een maatschappij die de lat steeds hoger legt op vlak van productiviteit, die succes en sociale status erg uitvergroot, lijkt eerder meer behoefte te komen aan afgeschermd plekken met minder prestatiedruk. Het is de taak van de psychiatrie om de maatschappij en de politiek te wijzen op de toenemende groep mensen die afhaakt.” (DDW)

Heel wat van onze medewerkers vinden moeilijk aansluiting in de maatschappij. Daar zijn verschillende redenen voor. Er is vooreerst het blijvend taboe rond psychiatrische aandoeningen. Daarnaast moet ook alles opbrengen. Mensen hebben heel snel het gevoel dat ze moeten presteren. Ook in beschutte werkplaatsen ligt de druk hoog. Daar gaan we op Klimop sterk tegen in. Hier mag iemand werken naar zijn mogelijkheden en volgens zijn interesses. Dat kan van dag tot dag wisselen. Het gebeurt dat iemand een goede dag heeft en flink wat verantwoordelijkheid kan opnemen. Maar nauwelijks een dag later kan dezelfde medewerker met zijn hoofd op de tafel liggen, omdat het echt niet lukt. We vinden het belangrijk om ervoor te zorgen dat die ruimte er is.

“Binnen de langdurige zorg is het bieden van geborgenheid en het ondersteunen van kansen tot ontmoeting en activiteit een voorwaarde om mensen in contact te houden met het gevoel dat hun leven zin en betekenis heeft.” (DDW)

Het is mooi om vast te stellen dat wij een bijdrage leveren aan de zingeving van mensen. Het zit geïntegreerd in de zorg die wij bieden. We maken als hulpverlener soms veel meer het verschil dan we beseffen.

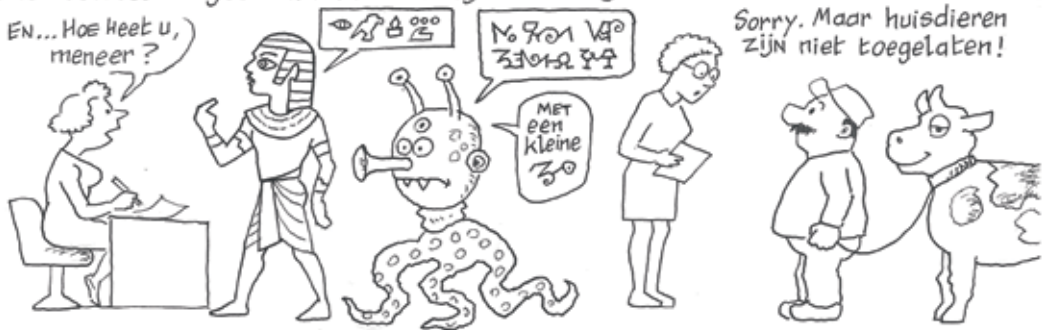
Het artikel van Dirk De Wachter is voor mij de erkenning dat er achter onze werking ook een wetenschappelijke insteek schuilgaat. Psychiatrische zorg wordt hoe langer hoe meer benaderd vanuit de meetbaarheid. Klimop wekt misschien de indruk geen groot therapeutisch werk te leveren, maar onze werking zorgt wel degelijk voor verschil. Het doet deugd dat een gevestigde waarde als Dirk De Wachter onderschrijft waarvoor wij ons inzetten.

25 JAAR geleden werd KLIMOP gesticht. Tegen alle verwachtingen in werd deze instelling een groot succes. Van heinde en ver kwamen geïnteresseerden toegestroomd.

Die toevloed zorgde soms voor moeilijkheden bij het onthaal.

Op sommige drukke dagen ontstonden er tentenkampen voor de ingang van de Klimop.

Sindsdien is KLIMOP een bloeiend bedrijfje met een internationale uitstraling.

Cartoon door VERLI

Patiënt toont talent

Werken met de glimlach

Patrick Goossens

“Klimop is voor mij het ideale excuus om eens weg te zijn. De tijd tikt er sneller dan thuis. Als je je bezigheid hebt, is het 16u voor je er erg in hebt. Er zit een grote variatie in de activiteiten die hier aangeboden worden. Die afwisseling houdt het boeiend. Nu ben ik bijvoorbeeld kleine capsules aan het vullen. Dat vind ik fijner dan de grote exemplaren, want die sluiten veel moeilijker. Plooiwerk – kalenders en kaften – ligt me het meest.

Het leven heeft me doorheen de jaren ernstiger gemaakt. Maar op Klimop kan er gelachen worden. Dat doet deugd!”

Niet om de tuin te leiden

Anita Agcaoili Van Calster

“Ik ben geboren op het Filipijnse platteland, als de dochter van een boerin. Van haar erfde ik ongetwijfeld mijn groene vingers. Zo leek ik wel voorbestemd om bij Klimop in de tuin te werken. Samen met Leen verzorg ik de kruidenperken. We zaaien en planten, wieden onkruid en oogsten onze opbrengst. Het doet me deugd om naar Klimop te komen; ik hou van het werk en ik ben gewoon aan het ritme. Maar ik voel me hier vooral geliefd. Dat stemt me erg gelukkig!”

Patiënt toont talent

Hier loopt het zelden spaak

Het fietsenatelier van Bert

“Na een opname op Dynamo werd me aangeraden om eens kennis te maken met Klimop. Het feit dat ik hier aan fietsen zou kunnen sleutelen, wekte mijn interesse. Het andere werk dat op Klimop verricht wordt, spreekt me absoluut niet aan. Maar het fietsenatelier bleek echt iets voor mij. Zo heb ik hier een vaste stek gevonden.

Ooit maakte ik een stevige fietstocht in de Ardennen. Toen bedacht ik me dat het wel handig zou zijn als ik zelf aan de slag kon met fietsherstellingen. **Bij Klimop heb ik intussen veel geleerd.** Heel andere dingen dan waarvoor ik heb gestudeerd. Ik behaalde mijn kandidaatsdiploma diergeneeskunde en ik droom ervan het hele traject ooit af te ronden. Om dan bij Dierenartsen zonder Grenzen aan de slag te gaan, bijvoorbeeld. Maar in afwachting van de realisatie van die plannen ben ik blij dat ik bij Klimop terecht kan. Voor alle problemen waarvoor je naar een fietsenmaker zou gaan, kan je hier aankloppen. We doen veel algemene nazichten en opkuiswerk. Maar de moeilijkere dingen – zoals een spaak of een vork vervangen – dagen me meer uit. In het verwerven van die technische capaciteiten ligt voor mij de meerwaarde van Klimop. Ook de vriendelijke sfeer draagt bij aan het feit dat ik hier graag ben. Het is aangenaam dat ik in het fietsenatelier in alle rust kan werken. Er wordt niet te veel druk gelegd. Dat waardeer ik.

Toen ik 1,5 jaar geleden in het fietsenatelier startte, had ik hier nog twee collega's. Ik mis hen, want ze hebben me veel geleerd en het waren toffe mannen. Nu moet ik zelf oplossingen zoeken voor bepaalde herstellingen, maar dat lukt.

Klimop als springplank

Roel Verbruggen

"Klimop betekent voor mij al zeven jaar daginvulling, sociale contacten en structuur. Oh, en ook 's middags lekker eten in het bewonersrestaurant. Ik kom op dinsdag en woensdag. Op maandag en vrijdag werk ik in de tuin van Het Wagewiel (Este, Beschut Wonen), waar ik woon. Donderdag is mijn vrije dag.

Momenteel ben ik **op zoek naar werk**. De arbeidscoach van Pastel, het psychosociaal revalidatiecentrum in Mechelen, helpt me daarbij. Ik heb een bachelor elektromechanica behaald en ik zou graag met dat diploma aan de slag gaan. Het probleem is dat techniekers vaak in ploegen draaien, en ik zou graag vijf dagen per week in de voormiddag willen werken. Om de vier à vijf dagen speelt een angststoornis me parten. Op Klimop weten ze dat en mag ik naar huis gaan als ik een aanval voel opkomen. De paniek slaat altijd in de namiddag toe, vandaar mijn keuze voor een voormiddag-job. Prikkel en stress zijn belangrijke triggers, dus moet ik voldoende rust inbouwen.

Als ik effectief werk vind, zal ik jammer genoeg moeten stoppen met Klimop. Dat gaat pikken. Ik ga de collega's en vrienden missen. En zeker ook het werk zonder opgelegde druk. Ik hoop dat ik op maandag en vrijdag verder in de tuin van Het Wagewiel terecht kan. Onze begeleider gaat met pensioen en we zijn op zoek naar een vrijwilliger die het biologisch tuinieren mee ter harte wil nemen. Er is dus best wat verandering op til."

Patiënt toont talent

Mijn houvast, mijn werk

Brigitte Peeters

"In 2003 ben ik na een traject bij Arkel op Klimop terecht gekomen. Dat was een tijdelijke passage, want nadien ben ik terug gaan werken. Twee jaar geleden heb ik aan mijn arts gevraagd of ik mocht terugkeren en hij was daar meteen voor te vinden. Toen ik hier langskwam voor het intakegesprek voelde ik me al meteen weer welkom. Ik werd direct aangesproken door de begeleiding en het voelde **alsof ik hier nooit was weggeweest**. Een heel warme ervaring. Ik ben gestart met twee dagen, maar ondertussen kom ik vier dagen per week naar Klimop. Het zou voor mij ondenkbaar zijn om deze dagbesteding te verliezen. Toen ik die vrees ooit aan dr. De Grave toevertrouwde, heeft ze me onmiddellijk gerustgesteld. Dat betekende een grote opluchting voor mij.

Ik ben gestart aan de tafel met het semi-industriële werk, maar nu draai ik al geruime tijd mee in het ploegje dat kaartjes maakt. Dat is een fijn groepje. We vullen elkaar goed aan. Er leeft een **grote onderlinge collegialiteit**. We merken bij elkaar op of iemand een goede of minder goede dag heeft. We hoeven daar niet noodzakelijk over te praten, maar het kan wel. Die ruimte en veiligheid is er. Persoonlijke verhalen worden ook niet verder verteld. We mogen op elkaar rekenen en elkaar vertrouwen. We nemen het voor elkaar op. En er is ook oog voor ieders talent. Bij een nieuwe opdracht, voel ik me soms wat onzeker. Ze weten me hier altijd het juiste duwtje in de rug te geven en dan lukt er veel. De sfeer en de ondersteuning dragen daar ongetwijfeld toe bij. Je moet me niet vragen om thuis kaartjes voor mezelf te maken. Dat gebeurt zelden. Als er tegen de kerstperiode op Klimop meer werk is, durf ik thuis al voorbereidingen treffen: knopen aannaaien om op die manier wat voorsprong te

nemen. Maar voor mezelf zal ik dat niet zo snel doen.

Als het druk is bij het industriële werk en er moet dringend een levering de deur uit, dan steek ik daar uiteraard graag nog eens mee de handen uit de mouwen.

Zonder Klimop zou mijn leven veel betekenis verliezen. Ik word al emotioneel als ik er nog maar aan denk. Het is mijn houvast. Mijn werk.

Ik heb veel **deugd van de 'gewone werkdagen'**, maar ik kan ook erg genieten van de feestjes die op Klimop worden georganiseerd. Het is altijd verzorgd, lekker en gezellig. Het team draagt zorg voor ons, dat voel je op die momenten nog duidelijker.

Klimop heeft me ook geleerd om voor mezelf op te komen en wat sterker in mijn schoenen te staan. Dat zijn belangrijke levenslessen. Ik heb meer in mezelf leren geloven. Als ik een mooi kaartje heb gemaakt, kan ik daar trots op zijn.

Mijn werk en inzet worden gewaardeerd door het team en door de andere medewerkers. Maar ik mag hier vooral Brigitte zijn. Je wordt **begroet, bedankt, aangesproken, aangemoedigd, gezien**. Dat is plezierig."

14 FEBRUARI 2019: KLIMOP BESTAAT DAG OP DAG 25 JAAR. START VAN EEN FEESTJAAR!

Patiënt toont talent

Niemand wordt ongemerkt een jaartje ouder

Gonda Voorspoels

“Ik kom al 25 jaar naar Klimop en ben dus één van de medewerkers van het eerste uur. Ik hou van mijn werk: kaartjes maken, breien, vrij handwerk, ... Klimop geeft betekenis aan mijn leven. Ik mag er niet aan denken dat dit ooit zou wegvallen. Daar zou ik bijzonder ongelukkig van worden.

Toen Lucia ermee stopte, heb ik me geëngageerd om de verjaardagskalender bij te houden. Aan iedere medewerker die op Klimop meedraait, vraag ik wanneer hij of zij jarig is. Elke maand zorg ik ervoor dat de jarigen een kaartje krijgen, dat door zoveel mogelijk mensen is ondertekend. Vaststellen dat de medewerkers en de teamleden daar gelukkig van worden, geeft me zelf ook **een gevoel van voldoening**. Ik denk dat ik ieder jaar zeker 120 verjaardagskaartjes mag uitdelen. Als ik per ongeluk iemand vergeten ben, wordt er uitdrukkelijk naar gevraagd. Dat toont toch wel aan dat iedereen het waardeert om die papieren verjaardagswensen te krijgen. Gelukkig maar, want ik wil natuurlijk niet het gevoel hebben dat ik moet leuren. De jarigen krijgen telkens een kaartje dat op Klimop is gemaakt. Op die manier maken we meteen ook reclame voor onze eigen winkel.

En wat ik erg fijn vind... er is ook ieder jaar iemand die op 4 april aan mijn verjaardag denkt.”

Zelfzekerheid gevonden

Jef Hellemans

“Ik ben Jozef – zeg maar Jef – Hellemans, woon in Aartselaar en in mei word ik 70 jaar. Ongeveer 15 jaar geleden heeft een psychologe me doorverwezen naar de dagbehandeling van het PZ Duffel. Na 1,5 jaar liep het traject daar ten einde en heeft Hilde Van Zeebroeck me voorgesteld om naar Klimop te komen.

Op dat moment was ik nog niet zo lang met brugpensioen. Tevoren heb ik gewerkt aan het onderhoud van de draaibank en de freesmachine bij Sobemi, het conservenfabriek in Lint.

De stap naar Klimop was voor mij absoluut niet evident. Ik ben altijd een bange mens geweest, zeker voor alles wat nieuw en onbekend was. De beginperiode bij Klimop was moeilijk. Ik durfde tijdens de koffiepauzes niet bij de mensen te gaan zitten. Ik bleef aan de deur staan en sprak met niemand. Gaandeweg is dat gelukkig verbeterd. Ik voel me hier echt **op mijn gemak**. Op vrijdag neem ik deel aan ‘Actua’. Samen met Leen en de andere geïnteresseerden overlopen we de actualiteit. Dat boeit me en daar durf ik intussen ook mijn zegje doen. Klimop is een belangrijke plek voor me geworden. Ik zeg soms gekscherend wanneer ik 's avonds naar huis vertrek: ‘Ik kruip nu in mijn graf om er morgenvroeg weer uit te komen.’ In Duffel leef ik ten volle, terwijl me dat thuis nauwelijks lukt. Een grotere motivatie om naar Klimop te komen, bestaat er voor mij niet. Er leeft ook iets kameraadschappelijks. De maandag voor Kerstmis zijn we bijvoorbeeld met een vijftal mensen na ons werk nog iets gaan drinken in Duffel. Dat vind ik deugddoend.

Toen ik bij Klimop startte, draaide ik mee bij het industriële werk. Intussen heb ik mijn stoel al

geruime tijd aan de tafel waar kaartjes gemaakt worden. Daar ben ik vooral een toeleveraar van onderdelen: tussenblaadjes, printjes,... Zelden maak ik volledige kaartjes. Ik heb op Klimop geleerd om met Publisher grafische ontwerpjes uit de computer te toveren. Celine vraagt me regelmatig om mee te werken aan de geldtaarten en -kaarten. En doosjes vouwen staat ook op mijn vaste takenlijstje. Ik zit vaak **als enige man tussen een heleboel vrouwen**. Vroeger zou ik dan niets hebben durven zeggen. Nu voel ik me goed in dat gezelschap. Ik babbel vrolijk mee. Klimop heeft van mij een meer zelfzekere man gemaakt.”

Zo helpt poëzie

Ze helpt poëzie | Greet Gemis

De laatste donderdag van januari is het steevast gedichtendag. PZ Duffel viert dat met een jaarlijkse poëzie-avond. Samen met een aantal medewerkers van Klimop verzorgt Greet Gemis de aankleding van de zaal.

We laten ons telkens inspireren door het thema van de poëzieweek. Ik probeer enkel gebruik te maken van het (afval)materiaal dat we hier voorhanden hebben. Daarin zit voor mij precies het plezier en de uitdaging verscholen. Ik probeer de ideeën zo vorm te geven dat een aantal mensen kunnen meehelpen. Sommigen stellen zich kandidaat om restmateriaal schoon te maken. Anderen bieden zich aan om te knippen. Er zijn medewerkers die stoelen en tafels komen klaarzetten in de zaal. **Vele handen maken licht werk.** Wat we doen wekt ook de nodige nieuwsgierigheid. Op die manier maken we op Klimop weken van tevoren al slukreclame voor de poëzie-avond.

Dit jaar was het thema 'Vrijheid'. We zijn aan de slag gegaan met literatuur en letters. Katrien Enzlin, verantwoordelijke voor de bibliotheek op het domein, heeft ons een reeks 'afgeschreven' boeken bezorgd. Die hebben we uit elkaar gehaald en verknipt, zodat het houdertjes voor kleine ledichtjes werden. Daaruit vliegt telkens een papieren vogeltje weg, de vrijheid tegemoet. We hebben ook bladzijden gebruikt om engelenvleugels te maken. En in de bibliotheek staat sinds de poëzie-avond een boekenkooi van aaneengeplakte boeken.

Heb je zelf wat met poëzie?

Ik lees ontzettend graag gedichten: mooie woorden die je pakken. Poëzie kan je blij of verdrietig maken, maar is voor mij vooral rustgevend. Zinnen die me echt weten te raken,

schrijf ik op. Om ze daarna verloren te leggen. Maar dan kan ik ze onverwacht ook terugvinden en dat is fijn.

Zijn er momenten waarop je poëzie uitdrukkelijk ter hand neemt?

Soms gewoon even tussendoor. Maar meestal vragen gedichten om rust en tijd. Vakantieperiodes lenen zich daar beter toe. Wij hebben geen grote tuin, maar er bleek ruimte genoeg voor een appelboom. In de zomer, bij mooi weer, vind je me onder zijn takken. Het is mijn geliefkoosde leesplek.

Hoe kwam je bij Klimop terecht?

Ik ben bij Klimop terecht gekomen, toen Het Raakpunt z'n deuren sloot. Op die afdeling, waar veel jonge mensen met een psychotische structuur waren opgenomen, werkte ik als niet-verbaal therapeut. Nadat het Raakpunt ophield te bestaan, was het dus zaak om op het domein opnieuw mijn weg te vinden. Ik kon op Klimop starten met een deeltijdse interim. Daarnaast zorgde ik ook voor patiëntenvervoer naar onderzoeken in het ziekenhuis in Mechelen. Toen er meer werkruimte vrijkwam op Klimop heb ik daarvoor gekozen. Ik kon er terecht met mijn beeldende interesses. En het laagdrempelige contact met mensen ligt me na aan het hart. De ontmoetingen zijn hier cruciaal. Ik vind het boeiend om uit te zoeken waaraan onze medewerkers nood hebben, en waaraan net niet. We willen **niemand betuttelen of pamperen.**

Wat maakt werken bij Klimop voor jou tot een voorrecht?

De bewegingsruimte die ik hier krijg en het vertrouwen.

Ze helpt poëzie

Ijsvrouwen

*Ze staan en stil
het vriest in de gang
naakt en ijs
ademende blokken
klein en verlegen*

*Ze dooien en stilaan
naakt en water
vloeien in de gang
veranderende vrouwen
klein en verlegen*

*Ze bewegen en biezonder
naakt en vruchtbaar
verlangen zelf te bestaan
ontroerende manen
los en levend*

Greet Gemis

schuld

*zij geeft mij een hand
wit beslagen van de zeep
veelvuldige pogingen om de
schuld eraf te wrijven*

*vooraleer ze gaat zitten
kijkt ze – of de stoel vier
poten heeft, – de leuning
vastgeschroefd is, de deur
goed in het slot zit en
dat alleen zij en ik in
de kamer zijn.*

*dan pas praat zij woorden
die de pijn niet
kunnen benoemen*

*ik ken haar rituelen
die minzaam ontsmetten
haar houvast aan de douchestralen
die zij elke dag uren grijpt
allemaal liters om
jaren los te weken.*

Greet Gemis

Afternoon Tea

DE VRAGENLIJST VAN JAMES LIPTON | MET GABRIELLE

Wat is je favoriete woord?

Sjoeke

Wat is je minst favoriete woord?

Iedere vorm van gevloek

Wat is een afknapper?

Te veel drukte

Van welk geluid hou je?

Harp

Aan welk geluid heb je een hekel?

Een krijtje dat krast op een schoolbord

Welk beroep zou je ooit eens willen proberen?

Gezins- en sanitaire helpster

Welk beroep zou je liever niet willen doen?

Mijnwerkster

Als de hemel bestaat, wat zou je God dan het liefst horen zeggen als je bij Sint-Pieter komt?

Kom maar binnen!

Wat is voor jou volmaakt geluk?

Een gezin stichten

Waar en wanneer was je het gelukkigst?

Toen mijn moeder nog leefde

Wat is je huidige gemoedstoestand?

Optimistisch

Je mag één ding aan jezelf veranderen. Wat zou dat zijn?

Mijn gewicht. Ik heb altijd tegen de kilo's gevochten

Wat is je grootste angst?

Sterven

Wat is je dierbaarste bezit?

Mijn man

Waar zou je willen wonen?

Op een onbekend eiland

Wat was je leukste vakantie?

Alle vakanties op de vertrouwde camping

Wat is je meest typerende eigenschap?

Hulpvaardigheid

Wie zijn jouw helden?

Mijn kinderen

Wat is je levensmotto?

Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens

De snel klaar haP

RABARBERCONFITUUR MET ABRIKOZEN

Ingrediënten (voor 3 potjes van 23 ml)

300 g rabarber (vers of diepvries, geschild)
300 g abrikozen (zonder pit)
sap van ½ citroen
300 g confituursuiker (versie 500 g suiker voor 1 kg fruit)

Werkwijze

Snijd de rabarber in blokjes en de abrikozen in stukjes. Doe de rabarber en de abrikozen in een grote kookpot. Voeg daarbij het citroensap. Breng aan de kook en laat 10 minuten afgedekt koken. Vergeet niet regelmatig te roeren. Haal de kookpot van het vuur en voeg de suiker toe. Roer goed tot de suiker opgelost is. Zet de pot weer op het vuur. Breng opnieuw aan de kook en laat 3 minuten pruttelen. Doe de stollingstest. Giet hiervoor een lepeltje confituur op je keukenblad, tel tot 40 en trek er met je vinger een streep door. Blijft de streep netjes staan en zie je rimpeltjes verschijnen, is de confituur voldoende gestold. Schuim af met een schuimspaan als het nodig is. Vul de propere glazen potjes met de nog hete confituur tot aan de rand. Sluit de potjes onmiddellijk af met een deksel, keer ze om en laat afkoelen.

Tip van Klimop

Zorg dat de abrikozen goed mals gekookt zijn, voordat je de suiker toevoegt. Anders kan het abrikozenvel flink verharderen. Deze confituur is de perfecte vulling voor een... carré confituur.

Smakelijk!

Het is mooi geweest

Op Klimop draagt elke medewerker een steentje bij aan de werking. Om hen te bedanken voor hun bijdrage worden jaarlijks vier activiteiten georganiseerd.

Het nieuwe jaar wordt ingezet met een **nieuwjaarseventje** in De Kleiput. Naar jaarlijkse traditie wordt een lekkere maaltijd afgewisseld met een spel of activiteit om een kleine attentie uit te wisselen

Rond Pasen kan elke medewerker aanschuiven voor de **Paasbrunch** en nadien deelnemen aan een quiz, zoektocht, wandeling,...

Weer of geen weer, maar in juni wordt de **barbecue** aangestoken! Ook al gaat de zomer van 2018 de geschiedenisboeken in als één van de droogste en warmste, op Klimop kunnen we getuigen dat op 1 juni 2018 de hemelsluizen echt wel open zijn gegaan.

Een **daguitstap** vindt plaats elk jaar in september. Soms vertrekken we met een gehuurde bus, soms leren de medewerkers aan de begeleiding hoe je het openbaar vervoer neemt: een dagje Brussel, de zoo van Antwerpen, havenbezoek, Bokrijk, Lier,...

Zowel de paasbrunch als de barbecue vinden plaats in en rond Klimop zelf. Soms is het dagen vooraf puzzelen om de gang leeg te maken, zodat we het buffet kunnen uitstallen.

Het is mooi geweest

1-10 oktober 2018

Samen Veerkrachtig

Tiendaagse van de Geestelijke Gezondheid

25 oktober 2018

Te Gek?! Open Geest

Met Eline De Munck en Wouter Berlaen

19-23 november 2018

Levendige Lintjes

Suicidepreventie tijdens de Week van de Patiëntveiligheid

18 december 2018

Verteltheater Klein Geluk brengt '2018'

Laat 'n Lichtje

17 januari 2019

Nieuwjaarsreceptie Herstelcafé

31 januari 2019

Poëzie-avond

26 februari 2019

Koninklijk bezoek in Kunstencentrum De Loods

Ik hou (niet) van

Met dank aan | Evi | Maria | Peggy | Thomas | Sigmund | Telly | Patrick | Gisèle | Anita | Timmy | Gary | Patrick | Samantha | Roland | Renée | Brigitte | Iris | Kenny | Johan | Debby | Sandra

Ik hou van	Ik hou niet van
lekker eten	negatieve kritiek
respect voor oversten	dé mensheid
dieren	spinnen
metekindje	sneeuw
schaatsen	ambetante mensen
mijn ouders	ruzie
chocolade	spruiten
werken	te drukke wegen
liefde	de dood
zoetigheid	dit soort bevragingen
zingen	bittere smaken
vriendschap	opstaan
mijn dochter	egoïsme
kleinkinderen	je slecht voelen
konijn	gras afrijden
gezelligheid	speculoos
klimop	mannen
pianomuziek	sfeerbederf
lezen	weekends
poes	het donker
doen wat ik wil doen	kilte
voetbal	achterklap en geroddel
bij mijn moeder langsaan	

Vraag & antwoord

VRAAG:

Klimop kent een chronisch plaatsgebrek; de werk- en ontmoetingsruimte moeten ook dienst doen als magazijn en opslagplaats. Hoe kan daaraan verholpen worden? Is uitbreiding mogelijk?

Iris Decraen | Klimop

ANTWOORD:

Hoera! Klimop bestaat 25 jaar! Terecht is er reden om te vieren. Klimop is eigenlijk elke dag een beetje feest, zeker als je ziet hoeveel mensen er zinvol en gemoedelijk samenzijn, goed werk leveren en zich creatief uitgedaagd weten. Toen Klimop ontstond, was dit ook de voornaamste drijfveer: zinvolle activiteit bieden aan wie nood hadden aan ontmoeting en een goed gevulde dag met aantrekkelijke bezigheden – waarbij er vaak ook iets te leren viel.

Van bij de start was het ook puzzelen met alle voorwaarden om dit mogelijk te maken. Het aanbod lag enerzijds een beetje op de grens van wat een ziekenhuis hoort te doen – anderzijds was overduidelijk dat heel veel mensen er baat bij zouden hebben en ze dergelijk aanbod elders niet makkelijk zouden vinden.

Het 25-jarige bestaan en de dagelijks volle ateliers bewijzen dat het aanbod nog steeds roos treft. Maar evenzeer blijft het puzzelen om de waaier aan activiteiten mogelijk te maken. Het puzzelstuk waar de dagelijkse gebruikers het meest voelbaar tegenaan lopen is de beschikbare ruimte: meer plaats voor alle activiteiten, rustruimten, plekken voor opslag van materialen en stocks, ... Wij weten het. Bovendien wordt er ook gedroomd van voldoende plaats buiten het terrein van het ziekenhuis. Ook die wens kennen we. We dromen niet alleen mee – we zoeken ook actief. Dat begint met het openhouden van onze oren en ogen. Heel af en toe krijgen we suggesties. En met wat geluk zit daar vroeg of laat een echte buitenkans in. We hopen het, samen met jullie!

Dirk Armée
Algemeen directeur PZ Duffel

Good practices

HILDE VAN ZEEBROECK | TOEN ÉN NU

“Ik ben nu aan mijn tweede carrière bij Klimop bezig. In 1996, een paar jaar nadat het activiteitencentrum van start was gegaan, raakte ik voor het eerst bij de werking betrokken. Ik werkte toen als maatschappelijk werkster bij Arkel, de afdeling voor dagbehandeling. Klimop en Arkel deelden op dat moment dezelfde psychiater, dr. Schutyser, en dezelfde hoofdverantwoordelijke, Gilbert Vanderhoven. Heel wat patiënten schoven na hun traject bij Arkel door naar Klimop. Op Klimop was er geen sociale dienst, wat maakte dat vragen spontaan bij mij terecht kwamen. Ik liep aanvankelijk regelmatig over en weer tussen de twee afdelingen, tot er bij Klimop werktijd voor werd vrijgesteld. In 2005 heb ik een vijftal jaar tijdskrediet opgenomen. Nadien heb ik een poos Arkel met Beschut Wonen gecombineerd. Drie jaar geleden, bij de uittekening van de nieuwe zorglijnen, ben ik teruggekeerd naar Klimop. Maar nu in samenspel met Este. Op zich ook een logische combinatie, want een aantal bewoners van Beschut Wonen draait mee op Klimop.

Klimop is al 25 jaar gestoeld op drie grote principes: **activering, structuur en sociaal contact.**

Tijdens mijn beginjaren mondden structuur en activering gemakkelijker uit in tewerkstelling. Medewerkers gingen aan de slag in een beschutte werkplaats of kwamen elders op de arbeidsmarkt terecht. De voorbije jaren heb ik de populatie op Klimop zien veranderen, waardoor ‘werken naar werk’ minder vanzelfsprekend is geworden. Al heeft dat ook veel te maken met de manier waarop werkplaatsen intussen georganiseerd zijn. Deeltijdse tewerkstelling blijkt bijna niet meer mogelijk. Dat is bijzonder jammer, want het kunnen combineren en fragmenteren van arbeid is voor ons doelpubliek nu net erg belangrijk.

Ik werk hier graag, want Klimop is een vriendelijke en zorgzame plek. De stabiliteit en rust die

mensen in de maatschappij vaak moeten missen, kunnen ze hier wel vinden. Ook de creativiteit is een belangrijke troef van Klimop. Niet alleen mensen uit de onmiddellijke omgeving van Duffel vinden hier hun gading, vele medewerkers komen van ver(der) en doen best wel wat moeite om er telkens te geraken. Voor sommigen is de gezelligheid de belangrijkste drijfveer. Anderen komen echt omwille van het werk.

Ik zie het als één van mijn belangrijkste opdrachten om erover te waken dat ieders financiële rechten gerespecteerd worden. Krijgt ieder waar hij of zij recht op heeft? Ons doelpubliek is niet altijd even sterk in het invoeren van hulp. Precies daar wil ik hen bij helpen. Het gebeurt dat ze familie meebrengen om samen hun situatie te bekijken. Als het nodig is, kunnen we ook een huisbezoek inplannen. Ik ben blij dat daar ruimte voor is. We willen de zorg uiteraard niet opdringen of volledig overnemen, maar het is goed dat we kunnen inschatten waar mensen nood aan hebben. Sommigen komen hier regelmatig aankloppen, anderen hebben genoeg aan één of twee gesprekken.

Wat houdt mij bezig?

Af en toe de machteloosheid. Omwille van de trage administratieve mallemlolen van de gezondheidszorg, omwille van trajecten die stoppen of stilvallen, omwille van de terughoudendheid van onze medewerkers om dingen te veranderen,... Maar die momenten van machteloosheid wegen gelukkig niet op tegen de vele ervaringen van vooruitgang en perspectief. Het is ook goed om je **eigen vooroordelen af en toe bij te sturen.** Het gebeurt dat mensen van wie ik het niet meteen had verwacht doorstromen naar de arbeidsmarkt. Dat kan me echt gelukkig stemmen.”

Good practices

JAN RAEYMAEKERS | HET ZIJN VOORAL DE KLEINE DINGEN

“Voor ik in Duffel kwam werken, was ik al 19 jaar aan de slag bij 't Zwart Goor in Merksplas. Dat dienstverleningscentrum begeleidt volwassenen met een beperking. Ik ben opvoeder, hoewel ik aanvankelijk een technische opleiding volgde: houtbewerking en bouwkundig opzichter. Via de mutualiteit ging ik op kamp met mensen met een beperking. Die ervaringen zorgden ervoor dat ik ook wilde werken in de sector van de gehandicaptenzorg. In 't Zwart Goor was ik onder meer ingeschakeld in een atelierwerking. Na verloop van tijd begon de woon-werk-afstand door te wegen en keek ik uit naar een job dichterbij huis. De vacature bij Klimop sprak over een gelijkaardige werkomgeving, maar voor een andere doelgroep.

In de zomer van 2001 kreeg ik de kans om de uitdaging effectief aan te gaan. In het begin was het behoorlijk wennen. Het vroeg inleeswerk en tijd om uit te zoeken hoe ik op de beste manier met de medewerkers op Klimop kon omgaan. Intussen is dat wel duidelijk (*lacht*), **ik ben vergroeid met de afdeling**. Ik ben blij met de ruimte die ik hier krijg om zowel verantwoordelijkheid op te nemen als creatief bezig te mogen zijn. Die balans maakt Klimop voor mij tot een boeiende werkplek. Ik kan en mag mezelf hier zijn, maar ik wil me er ook voor inzetten dat onze medewerkers zich hier goed in hun vel voelen. Dat helpt hen om opnieuw hun eigenwaarde te ontdekken en zo ook een plaats in de maatschappij te vinden.

Ik hou ervan om hier met houtbewerking en het klei-atelier bezig te zijn, maar ik zie het als één van mijn voornaamste opdrachten om het semi-industriële werk zo ordentelijk en efficiënt mogelijk te organiseren. Die arbeidsactiviteiten zijn voor mij slechts een middel om tot iets te komen, nooit een doel op zich. De bestaansreden van Klimop is weinig zichtbaar. Onze werking

wil vooral voorkomen dat mensen opnieuw opgenomen dienen te worden. Dat valt moeilijk te meten of te registreren. Het zijn vooral de kleine dingen die hier het verschil maken. Daar ben ik trots op.

Er staan nog een paar uitdagingen voor de deur: verdere uitbouw van arbeidscoaching, toegankelijk maken en houden van ons aanbod binnen en buiten de muren van het ziekenhuis, zorg voor onze PR,... **Menselijke contacten hebben een meerwaarde**; dat blijkt trouwens ook bij de overeenkomsten met de opdrachtgevers voor industrieel werk. Een persoonlijke benadering is belangrijker dan het contract op papier. Het is goed dat zij weten en kunnen inschatten hoe we hier werken.

Klimop heeft een breed kader waarbinnen we ons organiseren, maar onze grote kracht bestaat erin dat we zoveel mogelijk **op maat van de individuele deelnemers** werken. Dat maakt ook dat we zelden of nooit iemand moeten weigeren. We proberen iedereen hier een plek te laten vinden. De bewegingsruimte is groot. Dat heeft natuurlijk ook te maken met het feit dat het bij Klimop enkel om dagactiviteiten gaat. Een groot deel van de zorg wordt immers thuis opgenomen.”

DE DIE HIER HET VERSCHIL MAKEN

Good practices

SOFIE SOMERS | DE VROUW AAN HET LOKET

“De functie die ik op Klimop uitoefen, werd als het ware voor mij in het leven geroepen. Ik ben erg dankbaar voor die opportuniteit. Tevoren werkte ik op het secretariaat, waar ik vooral ten dienste stond van het personeel en de directie. Nu zijn de medewerkers van Klimop mijn voornaamste doelgroep. Ik vind het plezierig om voor hen te mogen werken, want ze zijn erg **erkentelijk**. Maar ik vind het ook reuze om deel te mogen uitmaken van een hecht team. Mijn takenpakket zat vroeger versnipperd bij verschillende mensen: zowel collega’s van Klimop als de patiëntenadministratie van het ziekenhuis. Al die losse eindjes zijn gebundeld. Ik ben nu verantwoordelijk voor het luik ‘dagpatiënten’ en alles wat NTR (Nabehandeling Ter Revalidatie) behelst. Het ziekenhuis ontvangt een premie voor

de patiënten die onder het NTR-statuut naar Klimop komen. Ik volg de papierwinkel daarrond op. Daarnaast zet ik mee mijn schouders onder de **organisatie van de evenementen op Klimop**, ik bereid de facturatie mee voor van alles wat op Klimop gemaakt wordt voor externe leveranciers. En soms ben ik gewoon ‘de vrouw aan het loket’ die op alle vragen – hopelijk – een antwoord heeft.

Zowel de medewerkers als de collega’s maken Klimop voor mij tot een bijzondere plek. Het is precies die boeiende mix van mensen die mij uitnodigt en uitdaagt. Hier krijgt ontmoeting een heel eigen invulling. Dat is voor mij de meerwaarde van deze afdeling.”

product	aantal stuks	handelingen/ stuks	aantal handelingen
kalenders	33.000	3	99.000
bankmapjes	175.000	4	660.000
parkeerschijven	114.000	3	342.000
plastiek ringen	4.500	1	4.500
pochetten scheuren	206.000	1 / 5 stuk	41.200
plastiek mapjes ringen	2.000	1 / 5 stuk	2.000
boekjes leasplan	8.000	8	74.000
duobox	6.000	28	168.000
AVA menuhouders	1.500	2	3.000
wikkels kleven	7.500	2	15.000
bureau bloc's	350	20	7.000
kadertjes	350	15	4.750
staanders plooiën	151.000	1	151.000
waaiers bundelen	35.500	5	177.500
jaarmap plooiën	7.000	8	68.000
Mystamp pro brochure	6.600	8	52.800
Eurolock op enveloppen	65.000	2	130.000
capsules	73.900	3	221.700
capsules	204.200	3	612.600
capsules	19.500	3	58.500
papier snijden is 8,4 km	9.334	3	28.000
klikkers	129.200	3	387.600
etikethouders	26.775	7	187.425
houders met draaischijf	3.000	3	9.000
som stuks/handelingen	1.289.209		3.504.575

Agenda

Wist jij dat er naast het aanbod op je afdeling ook allerlei activiteiten aangeboden worden op en rondom het domein van het ziekenhuis? Check onze agenda en kom gerust een kijkje nemen!

DOORLOPENDE ACTIVITEITEN

Herstelcafé

Elke 1ste vrijdag van de maand (Mechelen)

't Vlot (Hanswijkstraat 62) | 10u-12u
12/4 - 3/5 - 7/6 - 5/7 - ...

Elke 3de donderdag van de maand (Duffel)

Zaal De Klampsteen (Congrescentrum De Kleiput) | 10u-12u
18/4 - 16/5 - 20/6 - 18/7 - ...

KOPP-activiteit

Maandelijks | gezinsactiviteit

Affiches worden verspreid via de afdelingen

Haast elke woensdag | moment van spel, tekenen of voorlezen

In de speelhoek van de cafetaria | 14u-18u
Voor kinderen, gezinnen en alle andere geïnteresseerden

Open ateliers | Kunstencentrum De Loods

Spoorweglaan (vlak naast station) | 2570 Duffel

Meer info – ook over tijdelijke projecten – via de FB pagina van De Loods

Ma	13u30-15u00 Poëzie maken 15u30-16u30 Zin in Zang
Di	09u00-12u00 Vrij atelier 13u30-15u00 Verteltheater Klein Geluk 19u00-22u00 Vrij atelier
Wo	14u00-16u00 Kunstcollectief MengelMousse
Do	09u00-12u00 Zin in kleur 13u00-16u00 Vrij atelier & Striptekeningen
Vrij	09u00-12u00 Vrij atelier
Za	09u00-12u00 Vrij atelier

TIJDELIJKE ACTIVITEITEN

25 april 2019

Te Gek?! | Kiliaanwandeling

Domein De Locht | Liersesteenweg Duffel | starten tussen 7u30-15u

30 april 2019

Lenterun

Aan het gebouw van Klimop | 14u-16u | meer info via veerle.opdebeek@emmaus.be

16 mei 2019

Studiedag familiebeleid | Klimaatopwarming in de psychiatrie

Congrescentrum De Kleiput | hele dag

Deze studiedag richt zich tot zorgverleners en medewerkers van ondersteunende diensten die het belang van familiewerking ondersteunen | patiënten en familie ook welkom

6 juni 2019

Tournee Toetertoe | What Matters To You

Grasplein voor gebouw 7 | 12u30-16u

Muziek | creatieve ateliers | podium | dessertenbuffet

Zomer 2019

Boterhammen in ons park

Grasplein voor gebouw 7 | elke donderdag | 12u-13u

24 oktober 2019

Te Gek?! | Bijzondere ontwikkelingen

Congrescentrum De Kleiput | 20u

Het zijn de kleine dingē

DIE HET DOEN?

Of je nu zelden, vaak of al heel lang rondloopt op het domein van PZ Duffel, misschien valt er toch nog wat te ontdekken. T-oetertoe wilt je uitdagen om je ogen de kost te geven en op zoek te gaan naar de vindplaats van enkele beelden.

Vorige keer

De vlaggenmasten aan de Kleiput

De tenen van het Mariabeeld
aan de Kapel van het Niets

Oude bomen moet je niet verplanten

Járen geleden werden er foto's genomen van bomen op het domein. Die stammen en kruinen bleven al die tijd op hun plek, maar ze werden wel groter en lommerrijker.

Het beschuttende bladerdak van de boom op het grasplein aan De Spie (toen & nu)

Nieuwe uitdaging

We gaan opnieuw op zoek naar het grotere plaatje. Weet je waar deze twee foto's genomen zijn?

